

Kőrizs Imre

NINCS MENTÉS

(emlékvers)

Csak a kurzor villog:

ELÉGIA

Bojtár Endre emlékének

I.

Nem ide indultam.

Nem a modern vasúti viadukt alá,
amely úgy néz ki, mint a távol-keleti megapoliszok
belvárosi elevated roadjai,
hanem a margitszigetnyi parkba, túl a folyón,
de rabul ejtett a piszkos, recsegő murvatenger
univerzuma, a tömege, a struktúrája,
vetemedéseivel, leletszerű, rozsdás söröskupakjaival,
a gyenge légmozgástól vibráló, ásványvizesüveg-címkéivel –
rajtuk néhány idegen szó nyelvemléke
vagy egy Parkinson-kórosan remegő szép, kifakult női arc –,
nyalábokban koszolódó papírsebkedő-csomagjaival,
habos nejlonszatyor-gejzírjeivel,
szupernóvaként villogó alufóliamorzsáival.

Ez a rozsdáövezet plein airjébe összehordott
és itt hagyott világ nem érdekes, csak a galamboknak,
amelyek a dinoszauruszivadékok mozdulataival,
csordában tallóznak a ritkás szeméten.

Valami úgy múlt el itt,
félórányira az óváros tornyai falára
aranybetűkkel írt disztichonoktól,
hogyan meg sem történt.

Csak a természettudományok ismétlik történeteiket
az eldobott palackok üvegházának falán lecsapódó párával
meg a kupacokon lakmározva
vagy szaporodva gyülekező legyekkel,
bár néha az alumíniumdobozok gyűjtögetői
megzörgetik a folklór mellékszólamát is.

A vasúti vezetékek kék kottájából
olykor egy-egy vonat is rövid indulót dübörög
a legyőzött tölgyfalevelek
csak tábornokokból álló hadseregének.

Annyi mindent találtam,
de ha csikorogva elmegyek innen, nem hagyok itt semmit,
csak némi aprópénzt, egy fél szivart
meg egy üres tintáspatront.

II.

Aztán mégis feljöttem ide, a hegyoldalba,
ahol a külváros hátországa,
duty free-illatú plázákból öltözködő törzsem tagjai
élik a mély béke vasárnapját.

A planetárium dzsámijának tövében
a fényképezőgéppel felfegyverkezett
anyák objektívjei akkorák, mint a kürtös kalács.

A part nejlonszalagokkal körülkerített
szorítójában friss fű küzd a túlélésért.

A tó közepén szökőkút víztüskéje porlik.

Hirtelen lesz a délutánból este.
Korallosodnak a lombhullatók.

Magamra hagynak a röhögő vadkacsákkal,
de aztán szárnyas pezsgősüvegekként
azok is továbbrepülnek valahova.

Nem találtam itt semmit,
mégis úgy megyek el, hogy mindent itt hagyok.